

Τι σήμερα τι αύριο; Όλοι πεθαίνουν μια μέρα. Είναι καλό πράγμα να πεθαίνει κανείς για την Ελλάδα. Ώρα 7:30. Η πιο όμορφη μέρα της ζωής μου. Η πιο όμορφη ώρα. Μη ρωτάτε γιατί».

Πριν τα μεσάνυχτα, αφού μεταλάβει, καλούν την μητέρα του να τον αντικρίσει για τελευταία φορά και αυτός την παρηγορεί: «Μη θρηνείς μάνα, πεθαίνω για την Ελλάδα». Η μητέρα του είπε αργότερα: «μου έλεγε αστεία και προσπαθούσε να με παρηγορήσει...» Σε μεγάλη απόσταση ακούγονταν οι φωνές διαδηλωτών για την ΕΟΚΑ και την Ένωση με την Ελλάδα. Απαγχονίζεται χωρίς να βγάλει δάκρυ κι ενταφιάζεται μέσα στη φυλακή για να μη γίνει ο τάφος του λαϊκό προσκύνημα. Είναι τα περίφημα Φυλακισμένα Μνήματα στη Λευκωσία.

Είναι ο νεαρότερος και ο τελευταίος που ανέβηκε στο ικρίωμα της αγχόνης στις Κεντρικές Φυλακές, στη Λευκωσία.

Τα μεσάνυχτα της 13^{ης} Μαρτίου 1957 οδηγείται στην αγχόνη. Ψάλλει τον Εθνικό Ύμνο. Δύο λεπτά αργότερα (14 Μαρτίου) η καταπακτή ανοίγει και ο Ευγόρας Παλληκαρίδης περνά στην αιωνιότητα.

Ήταν μόλις 19 χρονών.

Η αγχόνη

Σήκωσα το βλέμμα στην αγχόνη
μύριες με γεμίσαν ενοχές
άνοιξε μπροστά μου μια οδόνη
με εννιά αδούλωτες ψυχές...

Ένωσα τριγύρω μου το βάρος
βούλιαζε στη σκέψη σας η γη
ήρωες που κλέψατε με δάρρος
της αθανασίας το κλειδί...

Έκλαψα στα γόνατα πεσμένος
για εξομολόγηση ψυχής
έκανα κι εγώ φυλακισμένος
στις δικές μου τύψεις ενοχής...

Κυριάκος Τριρινιάς